

sek, szekciók anyagának összefoglalására is. A lehető legtöbb előadást megpróbáltuk begyűjteni, ám nagy versenytársunknak bizonyult illetően harcainkban *Papp István*, aki a *Könyvtári Figyelő* számára szedte össze amit csak tudott. Persze a java hozzánk került, ügyesebbek és gyorsabbak voltunk Papp Istvánnál, akit pedig mégis nálunk hamarabb környékezett meg, azt közvetve próbáljuk „hozni”. Az egyes szekciók üléseinek vitavezetői, elnökei készségesen vállalták, hogy összefoglalják az elhangzott előadások lényegi mondanóit számunkra. Ezúttal sajnos még nem hozhatunk mindent: ki nyaral, ki lassabban ír, ki még érleli témáját. Ami e számunkból kimaradt, belekerül a következőbe. Hogy a Figyelő a maga ragadományait mikor lesz képes hozni, nem tudjuk. Testvérlapunk megjelenési üteme túl sok optimizmusra egyelőre nem ad okot.

A vándorgyűlést *Balsay Istvánnak*, Székesfehérvár Megyei Város tanácselnökének szavai nyitották meg. Bevezetőjével nyitjuk mi is a vándorgyűlés anyagának közlését. Meg kell mondanunk, hogy *Balsay István* mindenkinek belopta magát a szívébe, már csak azért is, mert – Székesfehérvárhoz is, szakmánkhöz is illően – Vörösmarty idézte, de nem azt a passzust, amit mindannyian unos-untig ismerünk, hanem egy válogatottan szép másikat, a

Vörösmarty-idézések sorában valószínűleg elsőként. A tanácselnök szavai után közöljük a vándorgyűlés résztvevőiehez intézett miniszteri levelet, illetve TÉKA-táviratot, ezek után a két említett fő-fő előadás jön, majd a tagozati ülések, illetve szekciók összefoglalói és előadásai. A vándorgyűlésen került sor – a könyvtárosok összesített szavazata alapján a *Fitz József könyvdíjak* kiosztására is. Ezt, az idén másodszer kiosztott díjat a következő művek kapták: *Csoóri Sándor: A világ emlékművei* (Magvető), *Pécsi Géza: Kulcs a muzsikához* (Tanácskönyvkiadó), *Lászlóffy Aladár–Kántor László: Házsongárd* (Helikon), *Magyarország nemzeti atlasza* (MTA–Kartográfia), *Váradi Pál–Borbély Anikó: Kalotaszeg–Felszeg* (Zrinyi).

Megható és szívet melengető jelenete volt a vándorgyűlés első napjának, amikor az MKE főtítkára, *Poprády Géza* kiragadta *Billédi Ibolya* elnök kezéből a mikrofont, hogy bejelenthesse az elnökasszony kitüntetését. E kitüntetésről akkor szólnunk majd részletesen, amikor sort keríthetünk *Billédi Ibolyával* arra a nagy interjúra, amelyben oly sok mindenről hullhat majd le a lepel, ha ügyesen tudunk majd kérdezni *Ibolyától*, és ha az elnökasszony a magnetofon előtt is oly bátornak és vállalkozó kedvűnek bizonyul majd, mint azt nekünk a baráti találkozáson ígerte.

Kedves vendégeink, kedves könyvtárosok!

Székesfehérvár Város Tanácsa és a magam nevében tisztelettel és nagyrabecsüléssel köszöntöm a Magyar Könyvtárosok Egyesülete XXII. Vándorgyűlését. Ebben az esztendőben igen sok kiemelkedő esemény színhelye volt városunk a zenétől az urbanisztikáig, a honismerettől a műemlékvédelemig számos terület képviselőit köszönhetjük. S most nem a kötelező udvariasság mondatja velem, de városunk igazán megtiszteltetésnek veszi, hogy vándorgyűlésüknek otthont adhattunk.

Hazánkban a kilencvenes évek a társadalmi-gazdasági megújulás időszaka, s ennek elengedhetetlen követelményeként kell feltételeznünk az általános szellemi pezsdülést, a humán értékek nagyarányú növekedését. A szellemi és erkölcsi megújulás látszik annak a biztos erőforrásnak, amelyből nemzeti megmaradásunk, gazdasági stabilizálódásunk és nemzetközi fel-

értékelődésünk reménysége táplálkozik. Ebben a megújulásban mind az alkotó, mind a közvetítő értelmiségnek, s valamennyi, a világ dolgaiban eligazodni kívánó érdeklődőnek biztos információs háttérre, tápláló forrásra van és lesz szüksége, és ez a forrás a könyvtár, amely átszövi az egész társadalmi életet. Jelen van a lakóközösségekben, termelőegységekben, kutatóhelyeken, az iskolarendszer valamennyi fokozatában.

Kedves barátaim! Hölgyeim és Uraim!

Úgy vélem tanácskozásuk témája: *Múlt és jelen: a könyvtárak értékörző és ismeretadó szerepe a társadalomban* is éppen e gondolatok jegyében fogalmazódott. Valamennyien tudjuk, hogy mai tennivalóink a múltból fakadnak s napjainkat úgy kell élnünk, hogy az a jövőnek is tanulságot szolgáljon. Mióta az ember meg

tudja fogalmazni, meg is akarja őrizni ismereteit, hogy el ne felejtse, felhasználja, továbbörökítse. Mikor az ismeretek túllépték az egy-két mondatba foglalhatóság, a néhány okmányban irhatóság határát, létrejöttek a könyvek. A könyvek száma egyre jobban növekedett, létrejöttek a könyvesházak, a könyvtárak. E felhalmozott kincstárak oly mértékben jelképei lettek egy-egy nép műveltségének, hogy háborúk idején a győztes hatalmak rendszerint lerombolták, megsemmisítették őket. Azonban soha még nem sikerült oly mértékű pusztítást végezni, hogy ne a könyv került volna ki győztesen. Rejtegetve bár, de túléltek a pusztításokat, s míg ember lesz a földön, lesznek könyvek, s akkor ebből az is következik, hogy könyvtárak is. Klasszikus megfogalmazásban a könyvtár az az intézmény, amely a rögzített tudásanyagot a társadalom szükségleteinek megfelelően gondozza és rendelkezésre bocsátja. A könyvtár azonban nem csupán könyvek halmaza, hanem az olvasók, a könyvek és a könyvtárosok együttese. Legfontosabb tényezője a könyvtáros, nyugodtan mondhatjuk, ha nincs könyvtáros, nincs könyvtár sem.

A könyvtáros összeköti a könyvet az olvasóval.

Kedves könyvtárosok!

Érezlek jól magukat Székesfehérváron, tudásukat, tapasztalataikat adják át itt élő kollégáinknak, s vigyék el magukkal a mi könyvtársaink ötleteit, jó tapasztalatait. Remélem a plenáris, a tagozati és a szekcióülések mellett szervezett programok jó alkalmat kínálnak majd városunk és megyénk megismerésére, s talán később majd magánemberként is visszatérnek hozzánk. Úgy gondolom, egy könyvtáros vándorgyűlés köszöntéséből nem hiányozhatnak nagy költőnk, Vörösmarty Mihály ma különösen nagyon aktuális és bizakodó szavai: „Egy újabb szellem kezd felküzdeni, / Egy új irány tör át a lelkeken: / A nyers fajokba tisztább érzeményt / s gyümölcsözőbb eszméket oltani, / Hogy végre egymást szívben átkarolják, / S uralkodjék igazság, szeretet. / Hogy a legalsó pór is kunyhájában / Mondhassa bizton: nem vagyok magam! / Testvérim vannak, számos milliók, / Én védem őket, ők megvédnek engem...”

Én bizakodó vagyok, úgy legyen.

Balsay István

Üdvözetek

Művelődési és Közoktatási Miniszter

Magyar Könyvtárosok Egyesületének
XXII. vándorgyűlés
Székesfehérvár
Megyei Művelődési Központ
Liszt Ferenc út 1.

Tisztelt Vándorgyűlés!

Meghívásukat a MKE XXII. Vándorgyűlésére nagyon köszönöm. Sajnos más irányú elfoglaltságom miatt azon részt venni nem tudok.

A vándorgyűlés központi gondolatát – a kulturális örökség megőrzését, ápolását és közvetítését a mának – időszerűnek, legfontosabb céljainkkal egybeesőnek tartom.

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium számít a könyvtárak és a könyvtárosok igen értékes munkájára nemzeti műveltségünk emelésében, megújításában, a maradandó értékek közvetítésében, az oktatás és a tudomány szolgálatában.

Programunkban fontos szerepet szánunk e nagy hagyománnyal rendelkező intézménynek, s arra törekszünk, hogy a művelődés rendszerében méltó és rangos helyet kapjon.

Kívánok a Vándorgyűlés résztvevőinek eredményes, jó munkát.

Budapest, 1990. július 9.

Üdvözzel:

dr. Andrásfalvy Bertalan

Megyei Művelődési Központ
Liszt Ferenc u. 1.
Székesfehérvár

A TÉKA munkatársai köszöntik a Magyar Könyvtárosok 22. Vándorgyűlését. Eredményes munkát és az alkotó munka örömét kívánjuk minden résztvevőnek.

TÉKA Könyvért Vállalat:

Drucker Tibor igazgató